

TRANSCRIPTIE INTERVIEW HERMAN BEKKERIN d.d. 13 november 2018

Inhoudsopgave met bladzijdennummers.

Jeugdperiode en gezinssituatie (1)
Hakbijlenbuurt en bonen afhaken (1)
Oorlogstijd en gezin (2)
Razzia en tewerkstelling vader (3)
Werkverschaffing vader Leidse Hout (3)
Moeder kookster bij Ruteck's (4)
Intrede in gezin van stiefvader (5)
Overlijden biologische vader (5, 6)
Werken als zelfstandige (7)
Crisistijd en faillissement (8)
Werk als voeger en het ambacht van voegen (11)
Werken bij Jobo en andere bedrijven (12)
Verzekeringsagent Nationale Nederlanden (14)
Militaire dienst bij de Van Heutzbrigade (14)
Jeugdleider bij vv Roodenburg (15)
Kamp in Luxemburg (16, 19)
Komst Marokkanen en verandering van sfeer bij Roodenburg (17)
Pater De Ponti (18)
Werken voor conservenfabriek Nieuwenhuizen en meesmokkelen van eten (20)

Foto's:

Klassenfoto Sint Leonardusschool, 1946 (21)
Vervulling dienstplicht, 1957, 20 jaar oud (22)
Vervulling dienstplicht 1957 (2), Oranje-Nassau kazerne. Bekkerin is korporaal (23)
Jeugdleidersdiploma, 1968 (24)
Cijferlijst Examen Jeugdleider, 1968 (25)
Diploma-uitreiking Jeugdleider, 1968 (26)
Jeugdleider Roodenburg, 1970 (27)
Herinneringsbord ter gelegenheid van de restauratie van het hofje van Samuel de Zee, 1981-1982 (28)
Artikel Leidsch Dagblad 20 augustus 2014 (29)

Transcriptie.

I-1: We gaan beginnen: personalia. H. Bekkerin, geboortjaar 1937, 4 mei. Dat klopt toch?

G: Klopt. Ze hangen voor mij altijd de vlag uit, alleen halfstok.

I-1: Vandaag is het 13 november 2018. Dit is het eerste gesprek. We beginnen met terug te kijken naar de plaats waar u geboren bent. U heeft in het voorgesprek al verteld dat dat in Leiden was.

G: In Leiden, [De] Genestetstraat [nr. 87a].

I-1: Genestetstraat ligt in Haagkwartier he?

G: Ik heb er van mijn leven maar heel kort gewoond. Want mijn moeder is toen, toen mijn vader kwam te overlijden, is mijn moeder later bij mijn oudste zuster ingetrokken. En die woonde toen in de Lopsenstraat [nr. 20].

I-1: Waar is de Lopsenstraat?

G: In de Hakbijlenbuurt.

I-1: Wij horen hele nieuwe dingen. Leg eens uit?

G: Weet u Nieuwenhuizen? Conservenfabriek? Die had je daar toen op de Morsweg.

I-1: De Morsweg, ja.

G: Eén van de zijstraten is de Lopsenstraat. En die totale buurt daar noemden ze de Hakbijlenbuurt in vroeger jaren.

I-1: En waar komt die naam vandaan, Hakbijlenbuurt?

G: Dat waren niet van die prettige mensen die daar woonden en die gingen elkaar nog wel eens te lijf.

I-1: Is dat echt zo?

G: Het was een echte arbeiderswijk. De mensen die daar woonden waren afhankelijk van Nieuwenhuizen. De mensen hadden allemaal thuiswerk. Dat was bonen afhalen; ze zaten allemaal bonen af te halen in die tijd.

I-1: Gebeurde dat op de stoep?

G: Ja, ja, op de straat, gezellig, met bakkie koffie, bij de buurvrouwen. Jouw moeder ook (tegen zijn vrouw).

[Vrouw vertelt dat ze ook in Lopsenstraat heeft gewoond en haar moeder ook bonen afhaalde]. [Petronella van Rossum, 3-6-1909 – sept. 1985, tr. 18-6-1930 Izak van Eijgen, 31-10-1902, betonwerker, overl. 13-3-1991; zij woonden Lopsenstraat 9a en op nr. 7a G. van Eijgen, grootvader]

G: Jij hebt ook in de Lopsenstraat gewoond. Maar dat huis is toen gebombardeerd in de oorlog.

I-1: Als we terugkijken naar u, uw moeder zat daar voor de deur bonen te doppen. In welk jaar zitten we dan? Wanneer ging u daarheen verhuizen?

G: Even kijken, 1950 zo een beetje. Dat was de periode daar in die buurt. Dat was een arme buurt.

I-1: Dus van '37 tot '50 heeft u in de Genestetstraat gewoond?

G: Even kijken, tot '47, '48 hebben we in de Genestetstraat gewoond. Toen was ik ook op school in de Sint Leonardusschool; dat had je toen. Echt katholiek. Mijn hele familie was echt katholiek.

I-1: Waar stond die school?

G: Die was aan de Haagweg. De spoorbomen en dan daarna, daar was de Sint Leonardusschool. De Sint Leonardusschool was aan de Potgieterlaan. En de Leonarduskerk was op de Haagweg.

I-1: Potgieterlaan.

G: Potgieterlaan, dat was de Sint Leonardusschool. En die is in de oorlog gedeeltelijk door de Duitsers in beslag genomen. Want dan had je, daarnaast had je de gaarkeuken. Dat was eigenlijk in de gymzaal. Daar had je de gaarkeuken. En dan had je natuurlijk ook de spoorlijn aan de overkant. En daar gingen we als jongen zijnde, gingen we in de oorlog kolen stelen. En dan had je op de Haagweg zelf, had je een kolenboer zitten. En daar kon je ook nog een mooi kooltje weghalen. Maar meestal deden we als jongen zijnde, vooral als er ijs lag, gingen we over de Potgieterlaan en dan kon je zo op de spoorlijn komen. En daar stonden wel eens van die laadwagens, die stonden dan. En dan kon je kolen stelen. En dan had je het einde van de Genestetstraat, daar had je exercitieterrein, en daar waren ook allemaal Duitsers ingekwartierd. Bij de boerderij. Daar had je een grote boerderij achter en daar waren ook allemaal Duitsers ingekwartierd. En daar waren altijd onderduikers. Maar dat wisten ze natuurlijk niet. [boerderij "Nooit Gedacht" van T.C. van der Stoel, De Genestetstraat 124]

I-1: U had thuis in de Genestetstraat onderduikers?

G: Nee, nee, nee, in de boerderij.

I-1: In de boerderij, en dat wist iedereen in de wijk behalve de Duitsers?

G: Ik zal je vertellen, naast ons woonde de familie Sanders en die meneer die was Rijksduitsers. [F. Sanders woonde De Genestetstraat 85a]

I-1: Rijksduitsers?

G: Ja, dat waren Duitsers, die was net als nu met de buitenlanders, die was naar Nederland gekomen. En die had wel hun nationaliteit nog, maar was voor het grootste deel Nederlander geworden. Maar als Rijksduitser stond hij ingeschreven en kreeg hij ook extra eten.

I-1: Waarom was hij naar Nederland gekomen? Was dat vanwege een Joodse achtergrond?

G: Dat weet ik niet. Dat durf ik niet met zekerheid te zeggen.

I-1: Maar daardoor had u ook meer eten?

G: Ja, natuurlijk, hij kreeg meer eten.

I-1: En hoe kwam u dan aan dat meerdere eten van hem?

G: Hij woonde naast ons.

I-1: Hij was zo sociaal, hij deelde het?

G: Nou, het was zo dat, het was een grote familie en die mevrouw die was niet zo erg helder. En dan ging mijn moeder nog wel eens helpen. Zodoende. En dan kregen we eten mee.

I-1: Goed, dat was in de oorlogstijd. Maar uw moeder heeft dus van alles gedaan om haar hoofd boven water te houden. Hoe groot was uw gezin?

G: Ik had twee zusters en een broer. Vier personen. [Franciscus Johannes, tr. Wil van den Berg; Anna Johanna, Annie, tr. Fré van der Steen; Corrie, tr. J. Hartevelt]

I-1: Wanneer waren die geboren?

G: Daar vraag je me wat. Ik was de jongste.

I-1: Weet u wanneer de oudste geboren is ongeveer?

G: Tja...

I-1: Die leeft niet meer?

G: Nee, ik ben de enige die nog over is.

I-1: Die zijn allemaal rond de jaren '30, of was u een nakomeling [nakomertje]?

G: Ik was nakomeling. Mijn moeder was twaalf en een half jaar getrouwd toen ik geboren werd.

I-1: Dus uw broer en zussen waren meer van de jaren '20, die waren al wat ouder tijdens de oorlog, en die hielpen ook mee met eten zoeken en dergelijke?

G: Mijn ene zuster wel. Die is helemaal naar Groningen, die kant uit gegaan. In die tijd was er rantsoen. Op haar oude fiets, en daar gingen ze bij de boer eten halen.

I-1: Kunt u zich dat nog herinneren?

G: Ja, ik heb nog wel herinneringen.

I-1: Welke beelden heeft u nog daarvan?

G: Mijn oudste zus was daar naartoe gegaan en die was een hele tijd weggebleven. En die had geluk gehad dat ze, ze was langs een paar Duitse posten gegaan, en dat ze niet aangehouden werd. Toen had ze eten bij haar.

I-1: Dat was een heel spannend ook?

G: Ja, het was een spannende tijd. Kregen we bloembollen te eten.

I-1: Dat weet u nog? Hoe smaakten die?

G: Dat weet ik niet meer. Die heb ik naderhand niet meer gegeten. Ha, ha.

I-1: Maar uw vader die ging naar een concentratiekamp, had u vorige keer verteld he?

G: Concentratiekamp, nee, hij was opgenomen tijdens een razzia. Toen is hij tewerkgesteld. Geen concentratiekamp.

I-1: Dat was in Duitsland?

G: Nee, dat was in Groningen, dacht ik. Daar hadden die Duitsers, hadden daar ook een onderkomen gemaakt. Moest hij naar toe. En dat was hoofdzakelijk dat ze moesten werken aan de spoorlijnen. Om ze goed te houden en zo. Toen kreeg mijn vader een koperinfectie in zijn benen. En toen is hij daar uit weggehaald.

I-1: En toen kwam hij weer thuis?

G: Ja. Maar niet voor lang, want nog geen jaar later kwam hij te overlijden, dood door zijn hart.[overl. 30-1-1947, 48 jaar oud, geb. 16-8-1898]

I-1: Dus niet aan koperinfectie?

G: Was ik een jaar of tien, geloof ik. Maar ik ben haast altijd grootgebracht door mijn oudste zuster. En dat was ook een vriendin van mijn vrouw.

I-1: Want uw moeder is toen ook bij uw oudste zus gaan inwonen? Was dat na het overlijden van uw vader?

G: Ja. En later, toen is mijn moeder, is er een tweede man gekomen. Is altijd goed gegaan, gelukkig. [Cornelia Erades hertrouwde Andries Bekooij, zoon van Jan Bekooij en Jacoba Alida de l'Ecluse, die tr. 23-5-1928 Christina van Helden, dochter van Pieter van Helden en Geertruida Charité; gescheiden 18-11-1949]

I-1: Nog even terug naar de oorlog en uw oudste zus. Toen uw vader in Groningen werkte, hoe kreeg uw moeder toen geld voor het onderhoud van het gezin?

G: Ik weet het verdomd niet. Wat ik wel eens gehoord heb, is ze wel eens naar een katholieke instelling geweest. Daar ging ze naartoe. Maar wat bleek nu? Omdat mijn opa, die was koperslager [Franciscus Hendricus Bekkerin, koperslager, tr. 1884 Elisabeth Koevoet] en die heeft alle koperwerk gemaakt van de Hartebrugkerk en zo. En toen zeiden ze tegen haar: "Weet je wat je het beste kunt doen? Dat je naar je schoonvader gaat, want die heeft genoeg". Zo ging dat. Maar die is later verhuisd naar Den Haag. [Na het overlijden van Elisabeth Koevoet op 12-12-1926, 70 jaar oud, verhuisde F.H. Bekkerin kort voor 31-7-1930 naar Den Haag]

I-1: Wat voor beroep had uw vader?

G: Losse arbeider.

I-1: Maar hij werkte aan de spoorrails?

G: Ja. Voor die Duitsers natuurlijk.

I-1: Maar daarvóór, toen hij nog hier was?

G: Hij was hoofdzakelijk losse arbeider, zeiden ze dan. Hij heeft ook nog, toentertijd hebben ze ook nog Leidse Hout aangelegd van de werkverschaffing. Daar werkte die, bij de werkverschaffing.

I-1: Maar was die onderdeel van dat project? Meegedaan met het project van bomen planten of zat hij in de organisatie?

G: Nee, gewoon meegedaan als arbeider. Losse arbeider in de werkverschaffing. Toen hebben ze de Leidse Hout aangelegd en nog een paar dingen, geloof ik.

I-1: Maar het geld kwam binnen via uw grootvader?

G: Dat zal wel. Ik weet het niet.

I-1: Waar kwamen uw ouders vandaan? Waren die ook Leidenaren?

G: Ik zal het je laten zien. Toevallig heb ik dat vanmorgen in mijn handen gehad. Kijk, dat was ons gezin. [Laat foto van gezin zien].

I-1: Ach, wat een mooie foto. Dat zijn de kinderen?

G: Dat ben ik. Mijn zusters en mijn oudste broer.

I-1: Zoveel scheelt u dan niet met de anderen?

G: Nee, dat was mijn jongste zuster. Maar zij [wijst aan] is de oudste.

I-1: Oh ja, toch wel.

G: Kijk, hier kun je zien, een stamboom. [Laat fotokopie zien, waar stamboom van familie Bekkerin op staat]. We stonden er allemaal op.

I-1: Oh, kijk eens. Allemaal geboren in Leiden. Ik zie het, inderdaad.

G: En allemaal katholiek.

I-1: Allemaal katholiek. Leuk, leuk.

[Vrouw vertelt dat hij de stamboom van een neef heeft gekregen].

I-1: Die heeft de stamboom uitgezocht. Leuk.

Goed, ik even verder, naar de rol van de grootouders. Uw grootouders kwamen ook uit Leiden, zag ik. Hadden die ook een rol in de opvoeding van u en uw zussen?

G: Dat weet ik niet meer. Het was natuurlijk heel anders toen in die tijd.

I-1: Heb jij (I-2) aanvullende vragen?

I-2: Vader was opgepakt tijdens een razzia. Kunt u zich daar nog iets van herinneren?

G: Nee, daar was ik te jong voor. Dat was in 1944 geloof ik, in '43, '44. Ik was zes jaar. Maar je hoorde wel eens wat. Want mijn zusters, die hadden verkering. En ook die mannen werden opgepakt. Die ene is helemaal in Rusland terechtgekomen. En de overige, van mijn oudste zuster, die kwam in Duitsland terecht. En daar waren ook twee broers nog bij. Ze waren met zijn drieën. En die broers zijn gearresteerd en in Duitsland terechtgekomen, waarvan de jongste bij bombardementen in Berlijn om het leven kwam.

I-1: Dus de oorlog heeft behoorlijk ingeslagen?

G: Ja, de oorlog heeft bij hen behoorlijk ingegrepen.

I-1: Natuurlijk dan ook bij uzelf, want dat laat je niet koud, denk ik.

G: Ik was nogal jong.

I-1: Zijn er nog overgeleverde verhalen over uw ouders, grootouders?

G: Wat bedoelt u?

I-1: Verhalen die altijd doorverteld werden?

G: Ja, mijn moeder kwam natuurlijk ook uit een grote familie.

I-1: Ja? Ze was heiden, niet katholiek, maar wel een grote familie?

G: Ja, ja. Ze had een stel zusters. De meesten woonden wel in Leiden. Maar er zijn er ook naar buiten gegaan. Zoals naar Ede. Zoals mijn tante, die kwam in Arnhem terecht. En later is ze in Wageningen gaan wonen. Die heeft dat allemaal meegemaakt. Ze was daar ook in de oorlog. Een andere zuster van mijn moeder is in Amsterdam terecht gekomen. Van haar heb ik die stamboom gekregen. Uit Amsterdam vandaan.

I-1: Was er veel contact tussen de familie?

G: Nee, nee, weinig. Omdat ze ver uit elkaar woonden natuurlijk. Mijn moeder is wel eens naar Wageningen toe geweest. Toen ze daar woonde. Ik ben ook later in Amsterdam wel eens mee geweest.

I-1: Ja, er was wel contact, maar niet zoals in een Leidse familie die elke zondag bij elkaar op de koffie gaat?

G: Nee, nee. Mijn moeder is altijd kookster geweest. Die heeft in een cafetaria, Ruteck's, gewerkt als kookster. En toen later.

I-1: Welke...

G: Ruteck's cafetaria. Ze hebben later ook een dependance in Amsterdam geopend; daar is ze ook nog later naar toe geweest. Mijn moeder kon goed koken, dat weet ik wel.

I-1: Nou, u heeft ook een vrouw uitgekozen die goed kan koken!

G: Maar mijn moeder kon goed koken.

I-1: We hadden het over overgeleverde verhalen van ouders en grootouders?

G: Mijn grootouders, nee. Ik weet alleen dat, we noemden haar opoe [Anna Johanna de Haas, moeder van Cornelia Erades?], ze woonde in de Caeciliastraat, en dat was echt een ouderwetse opoe. Ze had dan zo een ding aan (schortje) en dan gingen we met meer mensen en had ze zo'n schortzak, en daar ging ze daarin en dan kregen we een dubbeltje.

I-1: Deed ze ook thuiswerk voor de conservenfabriek?

G: Dat durf ik niet te zeggen. Maar ze was al op leeftijd toen ik vijf was.

I-1: Leuk, ja. Uw moeder is hertrouwd met een niet-katholieke man he?

G: Ja.

I-1: Dat was wanneer ongeveer in welke tijd? (Stilte). Ongeveer, in de jaren '50?

G: Dat durf ik niet zo te zeggen. Ik houd die tijd nooit zo bij; niet zo belangrijk. Ik weet wel dat ze nog 25 jaar getrouwd zijn geweest. En mijn jongste dochter heet naar mijn stiefvader.

I-1: Zo een goede band had u met hem?

G: Ja.

I-1: Kunt u zich nog herinneren dat uw stiefvader bij u in het gezin kwam? Hoe was dat, de kennismaking?

G: Wel goed. Hij had zelf ook drie kinderen. De jongste was vier jaar. Die is grootgebracht door mijn moeder. In het begin moest ze, toentertijd ging zij een proces aan, zijn vrouw.

I-1: Oh, hij was nog getrouwd?

G: Geweest. Zij ging een proces aan, dat ze zei dat het jongste kind niet van hem was, maar van de kostganger die daar in de kost was geweest. Maar later is toch uitgekomen, hebben ze toch uitspraak gedaan, heeft ze alle rechten verloren. Maar mijn jongste zus is gewoon mijn zusje, mijn jongste zusje. Ik heb haar nog naar de kleuterschool gebracht.

I-1: Dat ging eigenlijk op een heel soepele manier, het samenvoegen van de twee gezinnen?

G: Het was gewoon een goede man, die werkte altijd. Hij was altijd aan het werk, die man. Hij zat in de vrachtdienst, bij Groenewegen - van der Kwast. En in het begin zat hij op de auto en later is hij gaan varen. Op een vrachtwagen zat die. Ben ik zelf ook nog een keer mee geweest. Toen gingen ze naar Zaandam toe, gingen ze naar de Verkade. Van die trolleys haalden ze, voor die bakkers hier. Dus daar ben ik ook geweest toen. En hij is een keer bijna verzopen. Hij sloeg overboord. Hij kon niet goed zwemmen. Hij werkte op een schip en kon niet goed zwemmen.

I-1: Dat gebeurde wel vaker in die tijd. Hoe is hij gered?

G: Ja, dat weet ik niet precies. Ik hoorde het pas toen hij gered was en meer weet ik niet.

I-1: Hij was er gewoon weer.

G: Hij heeft altijd gewerkt.

I-1: U bent gewoon heel blij geweest met uw stiefvader. Kunt u zich nog iets herinneren van het overlijden van uw biologische vader?

G: Nou, hij was toen, ik zat nog op school. Ik zat op de Leonardusschool, toen hoorde ik dat mijn vader niet erg goed was geworden. En toen kwam ik thuis en toen zat mijn moeder, zat erbij. En toen zeg ik: "Hoe is het dan?" En toen was het net gebeurd. Het enige wat hij zei was, dat was mijn laatste. Hij gorgelde en hij was weg.

I-1: Wat voor invloed had dat op u en uw gezin?

G: Ik was de enige nog thuis. En toen was mijn zuster, zei mijn zuster: "Je hoeft hier niet thuis te blijven. Ga jij maar met mij mee". Omdat ik nog zo jong was.

Er was nog iets raars voorgevallen ook. Zaten we onder mekaar 's avonds met elkaar te praten. Mijn moeder was erbij. En in vroeger jaren hadden de mensen, in de Genestetstraat ook, een wasstel waar ze hun wassen ophingen in zo een hokkie. We zitten zo te praten en we hoorden toch een paar klappen! We schrokken ons naar. En mijn vader stond opgebaard; dat deden ze vroeger he, hij stond opgebaard in de slaapkamer. We hadden daar twee slaapkamers. Mijn moeder zegt: "Moet je goed luisteren. Ik heb altijd een goed huwelijk gehad. En we hebben nooit ruzie gehad. Dus ik ga even kijken hoe het is". En ze ging kijken. Kwam ze terug. "Nee", zegt ze, "niks aan de hand hoor". Maar toen was alleen die was, die was met een kleregang naar beneden gestort. Ja, dan schrik je wel even. Ja, het was een wasstel. Ze dachten van nou...

I-1: Ze dachten: pa komt tot leven?

G: Ja. Toen zei mijn oudste zuster, die was toen al getrouwd, zei: "Ga jij maar met mij mee".

Die woonde toen op de Waardgracht. Ik ging mee en daar ben ik tot aan de begrafenis gebleven. Mijn zus heeft me eigenlijk grootgebracht. Want toen ik op de [??] woonde toentertijd, ook op de Haagweg daar, toen ik op school zat, op de ambachtschool, toen ging ik tussen de middag altijd naar haar toe, eten en zo.

I-1: Ze was dus eigenlijk...

G: Zij heeft me grootgebracht. Ik was altijd bij mijn zuster. Ook zondags gingen we er altijd heen.

(Tegen vrouw): Jij ging er twee keer per week heen, toen ze een beetje holderdebolder was.

I-1: Fijn hè, zo een zuster te hebben.

G: Ja.

[Vrouw vertelt dat de zus haar als een eigen dochter beschouwde. En dat zus een hele hoop heeft meegemaakt. Eerst: haar zoon kreeg een auto-ongeluk. En toen overleed haar man. En toen kregen haar dochter en schoonzoon een vliegtuigongeluk.]

I-1: Ze hebben het niet overleefd?

G: Nee. Hij had pas, ze had pas een zaak overgenomen en ze hadden met de feestdagen behoorlijk moeten werken. En toen zei ze: “Weet je wat, we gaan er lekker een weekje tussenuit”. En toen zouden ze naar Zuid-Amerika gaan. Naar één van die eilanden. En er waren er meer hoor. Er waren nog een paar ondernemers die ook gingen. En toen is dat vliegtuig neergestort. Ze kwamen allemaal om het leven.

I-1: Waar was dat, welke land was dat, weet u dat?

[Vrouw vertelt dat ze in Venezuela neergestort zijn].

G: Het was een binnenvlucht, daarin. In een natuurgebied en daar wilden ze naartoe.

[Vrouw: ze lieten een meisje van veertien jaar achter].

G: Die is grootgebracht bij mijn zuster. Zij had met haar vriendin afgesproken: als er iets met haar gebeurt, zouden ze de kinderen van elkaar opvoeden. En dat deed ze ook; dat is een hele tijd gebeurd.

[Vrouw: Ze zijn er nog voor elkaar. Ze beschouwt haar als een vader en moeder].

I-1: Dat was heftig voor de hele familie, toen.

G: Elk huisje heeft zijn kruisje.

I-1: Maar u bent er wel geweest voor haar.

[Vrouw: Ja, ik ben er geweest voor haar. Dan ging ze huilen].

G: Je mag gerust weten ze zijn heel gelovig geweest, ze zijn Jehovagetuigen geweest. Ze waren nogal fel Jehovagetuigen. Ik lag nog wel eens overhoop.

I-1: Ja, ja. Goed. Verhuisd in uw jeugd. Dus eerst de Genestetstraat, toen de Lopsenstraat.

G: En toen naar de Kooi: de Formosastraat.

I-1: Hoe oud was u ongeveer hoor?

G: Ik ging daar ook weer naar school.

I-1: Elf?

G: Nee, ouder. De VGLO. Dat is voortgezet gewoon lager onderwijs. Daar ben ik toen geweest.

I-1: Waar was die VGLO?

G: Oude Singel [Oude Vest 35]. En de achterkant was in Caeciliastraat.

I-1: Bij opoe!

G: Ja, maar die woonde vooraan. Een paar lorreboeren woonden daar aan de Caeciliastraat.

I-1: Goed, u heeft ook in de Formosastraat gewoond. Als u die straten zo vergelijkt, Genestet, u bent er op verschillende leeftijden geweest, de Lopsenstraat en Formosastraat, waar was de wijk waar u zich het prettigste voelt?

G: Ja, later ben ik natuurlijk in de Formosastraat terechtgekomen, in de Kooi, en dat was toen ik wat ouder werd. Dat was natuurlijk waar ik de meeste vrienden en kennissen kreeg.

I-1: Het waren allemaal arbeiderswijken. Maar wat ik gezien heb, was de Genestetstraat toch een wat betere arbeiderswijk?

G: Nou, dat was niet zo. Dat viel wel mee hoor. Het was niet zo verschillend. Maar als jongen zijnde let je daar niet op joh. Alleen toen in de oorlogstijd waren er van die vrouwen. En dan had ze een fiets van die Duitser. En dan zongen wij: “Juffrouw Ans gaat dansen met twee dikke moffen. En als je goed naar ze kijkt, gaan ze ontploffen”.

I-1: Dat was gewoon de straatsfeer.

G: En dat was allemaal verschillend joh.

I-1: Maar u speelde wel altijd buiten?

G: Ja, en in de Formosastraat, daar heb ik later eigenlijk mijn vrienden ontmoet. Dus één vriend daar ga ik nog mee om. Want die zijn vrouw is ook nog een tijdje geleden overleden. Daar zijn we ook nog geweest. Maar daar heb ik altijd mee gewerkt. Hij had een aannemersbedrijf, Westenburg aannemersbedrijf. En ik had een voegerbedrijf.

I-1: Hoe heette dat bedrijf?

G: Voeg- en restauratiebedrijf. Toen hebben we samen, tenminste samen, hij heeft het metselwerk aangenomen, voor het Ministerie van Buitenlandse Zaken, hebben we toen gedaan. Daar had ik ruim 3000 meter voegwerk van. Dat was binnen en buiten. Toen had ik nog personeel ook. Ik had het van de week nog in mijn handen, de lijst. En dat ging zo, dat ging ook allemaal via het Rijk ook he. Allemaal dubbele controle. Je kreeg van tevoren precies voorgeschreven wat je moest doen. En je moest ook een bankgarantie hebben. Met personeel moest je een bankgarantie hebben. Als er dan wat gebeurde, dan konden ze het terugdraaien.

I-1: Dat personeel was in vaste dienst bij u?

G: Ja. Ze waren in vaste dienst bij mij.

I-1: Ze stonden op de loonlijst en u moest sociale verzekeringen afdragen?

G: Ja.

I-1: Hoeveel man personeel had u ongeveer?

G: Toen had ik drie en later heb ik er vijf gehad. En toen kwam er niet een crisistijd tussenin.

I-1: Ongeveer in welke tijd leven we dan? '80, '70?

G: '70. Toen ben ik ook nog failliet gegaan.

I-1: Hoe was dat?

G: Dat was niet zo best. Van verschillende aannemers kreeg ik geen geld. Die hadden ook crisis. Het waren onderaannemers en als zij niets krijgen, dan krijg ik ook niets. Toen zijn er veel gegaan, hoor. Toen ging ik ook. En het was de tijd, het was heel gek. Ik werkte op het Ministerie van Buitenlandse Zaken en was aan het werk. En toen kreeg ik bericht dat ik voor de rechtbank moest verschijnen voor het faillissement en het was twee straten verder. Ik ben, werkkleding uit, ik kleedde mij om, en ging naar de rechtbank. En ik geloof, het was binnen tien minuten gebeurd. Ik moest BTW afdragen en het is hoofdzakelijk, de belasting verklaart je niet failliet hè. De belasting legt alleen beslag.

[Vrouw: Op al je spullen].

G: Samenwerking met de Sociale Diensten, kunnen ze je dan failliet verklaren. De belastingdienst zelf verklaart je niet failliet. Die legt alleen beslag. En die man die zei, ik geloof dat het 7000 gulden waren of zoiets, "Kunt u dat binnen een maand helemaal voldoen?" Ik zei: "Nee". "Nou, dan verklaar ik u hiermee failliet". Punt.

I-1: Maar u was toen al uw spullen kwijt?

G: Nee, nee.

I-1: Hoe deed u dat?

[Vrouw: Iedereen ging toen failliet in die tijd].

G: Maar ze hebben al mijn spullen, hij zei, ik zal je vertellen, ik werd geloof ik 10 november failliet verklaard en een paar uur later stond er al één voor de deur he.

[Vrouw: Ja, he. Die zei: heb je daarvoor zo hard gewerkt].

I-1: Wat stond voor de deur, ik begrijp het niet?

G: De curator.

[Vrouw: De curator die stond voor de deur om zo een papier op te hangen van dat hij failliet was gegaan. En ik zei: "Die gaat er helemaal niet op mijn deur". Ik zeg: "Want daar heeft hij veel te hard voor gewerkt". Een hoop aannemers zijn toen failliet gegaan. In die crisis

toentertijd. Ja, en toen is hij meegegaan. Dat geld wat hij nog kreeg, dat heeft hij nooit meer gekregen. En toen ging hij failliet].

I-1: Maar u heeft het eraf gehaald en bent door blijven werken?

G: Ja, ik heb nog nooit zoveel verdiend als toen ik failliet was.

I-1: Ja, iedereen was failliet, dus er waren weinig mensen nog over?

G: Ja, maar ik heb jaren voor Jobo aannemersbedrijf gewerkt. Dat heb ik jaren gedaan. En toen zei hij ook: “Weet je wat, je blijft gewoon voor ons werken. En we worden het wel eens”. Zodoende.

I-1: U had goede relaties met ze.

G: Ja. Ja, we hebben jaren, ik ben overal mee geweest. We zijn in Frankrijk geweest en zo. Daar hebben we ook geleverd met Jobo. Maar ook jaren hebben wij de barbecue verzorgd bij Jobo. Dus.

I-1: Uw inkomsten waren er gewoon, die zijn gewoon doorgegaan.

G: Het was zo, ik was failliet via de Kamer van Koophandel. En toen ben ik een keer bij de Sligro geweest, maar toen moest ik een bewijs hebben van, het was alleen maar voor aannemers en onderaannemers van de Sligro. Een bewijs hebben dat ik ingeschreven was bij de Kamer van Koophandel. En ik dacht: Jezus, ik ben failliet. En ik ging naar de Kamer van Koophandel en vroeg gewoon langs mijn neus weg: kan ik bewijs krijgen? En ik kreeg gewoon bewijs. Ik kon gewoon doordraaien. Ja. En die curator, meester Janssen, was een hartstikke leuke vent. Hij zat op de Rijnsburgerweg, zat hij. Ging ik ernaar toe. Moest ik wel bewijzen meenemen. Alles werd gecontroleerd he. Alle bonnetjes moest je meenemen. Ja, hij haalde alles er tussen uit.

I-1: Het was een serieuze zaak.

G: Ja, natuurlijk.

[Vrouw: Zwaar ook, ik werkte toen ook].

I-1: U werkte toen ook?

[Vrouw: Ik werkte ook].

G: Het was mooi hoor, dan kwam ik daar en zei hij: “Wat heb je binnengekregen?” Alles moest je vertonen, moest je afdragen voor de schulden die er waren. Die hij dan afbetaalde. En ik zeg: “Niets, niet”. En hij zegt: “Oh, maar je kunt toch wel wat geven?” “Nou, ho, ho, mag ik alsjeblieft ook nog een pakje sigaretten kopen?” Ik rookte toen nog. Een pakje sigaretten kopen? “Ja”, zegt hij. Ik zeg: “Mag ik mijn kar ook houden?” Ja hoor. “En ‘n enkele keer een biertje ook?” Hij zegt: “Ja”. Ik zeg: “Nou, dan krijg je van mij geen cent”. Het enige waar ze geen beslag op konden leggen, was mijn auto. Want die had ik nog niet helemaal afbetaald. Dus die was niet van mij. Die was van de bank.

I-1: Dus u kon blijven werken met de auto.

G: En zelfs met de vouwwagen.

I-1: Dus u kon ook nog op vakantie?

G: Ja, we zijn gezellig op visvakantie geweest. We gingen met de vouwwagen en die had ik bij mij voor de deur staan, en toen zegt die kerel die kwam: “Van wie is die?” “Nou”, zeg ik, “niet van mij, van een neef van me. Die heeft hem zolang hier neergezet. Want hij zei dat het bij hem te gevaarlijk was”. “Oh, oh”, zegt hij. En toen liet hij hem zo staan. Nee, wat dat betreft heb ik aardig wat meegemaakt.

I-2: Ik weet niet goed wanneer die crisis was. Kunnen we erachter komen wanneer die crisis was? Wanneer u failliet ging? Wanneer zou dat nou geweest zijn?

[Vrouw: Dertig jaar geleden failliet verklaard].

G: Ja.

I-2: Dus het was ergens in ‘85, ‘88. In die tijd?

G: Even kijken.

[Vrouw: We hadden het er nog over. Je, dat is ook een tijd geleden].

I-2: Inderdaad, ja.

[Vrouw: Als alle aannemers gaan, dan ga je vanzelf mee. Je kreeg geen geld meer. Want ik heb altijd voor het salaris voor de winter gezorgd. Altijd maar voor voorraad. Want hij kreeg geen geld als hij...]

I-1: Wat voor werk deed u?

[Vrouw: Ik heb in de gezinsverzorging gezeten].

I-1: Want dat vroegen wij ons ook al af: Hoe bent u de winter doorgekomen? Maar met de gezinsverzorging van u?

I-2: En u moest voorraden maken?

[Vrouw: Ja, voorraden. Als je dertien weken vorst hebt, dan kreeg je niets, dan moet je zelf zorgen voor je inkomsten].

G: (Pakt brief met opdracht erbij). Kijk, Ministerie van Buitenlandse Zaken.

I-1: Ja, opdracht tot eind 1984. Dat heeft u helemaal kunnen doen?

G: Er waren allemaal voordingen [dingen die je vooraf moest doen]. Het was zo: je zorgt dat het volgende week klaar is. Zo niet, dan zetten wij er mensen op, op jouw rekening.

I-2: Zo. Ging dat zo?

G: Ja, ja.

I-1: Dat was gewoon dreigen ook!

G: Ja, ja. Maar zo ging dat.

I-2: Mag ik daar ook een foto van maken?

G: Wel ja.

Dat was van mijn kameraad, daar ben ik een jaar kameraad mee. Hij had een groot metselbedrijf. Ik was ook lid van de algemene bond van voegers. Kun je nagaan.

I-1: De winterstop kwam u door doordat uw vrouw werkte. Had u zelf ook nog werkzaamheden tijdens de winterstop? Andere soorten werkzaamheden, binnen werkzaamheden?

G: Ja, als ik binnenwerkte. En je deed ook altijd wel eens wat.

(Laat papier zien) Kijk, behandeling verzoek tot betaling 1982. In 1982 ben ik failliet gegaan. Mag gerust kijken. [bij vonnis van de Arrondissementsrechtbank te 's-Gravenhage van 10-6-1982 failliet verklaard H. Bekkerin Voegersbedrijf, mr. M.C. Govaerts rechter-commissaris, curator mr. W.G.H. Janssen, Rijsburgerweg 141. Opgeheven wegens gebrek aan baten bij beschikking Rechtbank 6-10-1982]

I-1: Ja, ik zie het. 1982.

De winterstop, duurde dat alleen tijdens periodes van vorst of was het gewoon een periode?

G: Nee, de periode van vorst.

I-1: Alleen bij vorst. Maar in die tijd hebben we best strenge winters gehad.

G: Ja, want dan had je de Elfstedentocht [21-2-1985 en 26-2-1986]. Met Evert van Benthem. Toen heb ik meer dan dertien weken in de vorstverlet gelopen. Dan krijg je niks.

I-1: Best een lange tijd.

G: Ja, dan moest je sparen van te voren hè. Want ik eh, toen ik een keer ernaar toe ben gegaan, naar Sociale Zaken, toen zeiden ze: "Ja, dat is het risico van het ondernemerschap".

I-1: U kreeg geen uitkering?

G: Nee. En toen ik het een keer heb gehad, na veel vijven en zessen, toen moest ik het na verloop van tijd terugbetalen. Ja, want dat was een lening, zeiden ze.

I-1: Dat lukte wel of bent u daarmee ook weer in de problemen gekomen?

G: Dat lukte wel; mocht ik het in perioden terugbetalen.

I-1: En dat is gelukt?

[Vrouw: Daarvan zeg ik: een ander haalt het gewoon. En hij, wij moeten het terugbetalen].

I-1: Hoe voelt dat voor u, dat u dat terug moet betalen en een ander krijgt het?

G: Dat is hetzelfde wat ik nu ook zie, wat er nu ook gebeurt. Zo een gevoel gaf het. Dat degene die hier aanvragen en blijven en dat het te lang duurt voor de aanvraag behandeld wordt (asielaanvragers) 1300 euro schadevergoeding krijgen. Dan voel ik wat anders hoor.

I-1: Dat doet pijn?

[Vrouw: Ja, dat doet pijn. Waar jij keihard voor gewerkt hebt].

G: Ik heb keihard gewerkt en die lui hebben nog geen stuiver hebben ze gebracht.

[Vrouw: En het wordt zo gehaald. Hier schuin boven, die meneer is van zijn vrouw afgegaan; zij kreeg gelijk een ander huis. Dat werd gelijk ingericht en die dochters gingen mee. Dat gaat en mijn twee kinderen, mijn twee kleinkinderen, die zitten bij de moeder nog. Dertig jaar hoor, ze zijn alle twee dertig jaar. Dat doet wel eens pijn].

I-1: Ik kan me dat voorstellen.

G: Nee hoor, als ik hier eens om me heen kijk en ik zie wat ze allemaal hebben, dat daar voor duizenden guldens aan invalidewagens staat, ...

[Vrouw: Ja, op die hoek daarzo, staat gewoon dag en nacht buiten. Die tieners die raggen er gewoon op. En een kennisje van me die heeft hard gelopen voor zijn invalidewagen. Want hij had er al één gehad. Weet je, en dan denk ik wel eens: dat doet pijn].

G: Het is de regering en het rijk en de gemeenten zelf die er hard naar toe werken hoor. Die zijn degeen die het versteggelen.

I-1: Ik kan me dat voorstellen. Ik heb deze verhalen wel vaker gehoord.

G: Ik zal wel niet de enige wezen. Ik kan je hele stukken laten lezen, want ik zit bij eh, dat mag je rustig weten, ik zit bij eh. Jij zit bij het Erfgoed Leiden. Maar ik zit bij de Vereniging die zich altijd inzet voor cultuur Nederland. En die ook voor Zwarte Piet is en zo alles. Daar staat nu ook een heel stuk in. Het is toch kolder dat eh, staat er een heel stuk in, in de Telegraaf geloof ik, ja, die is ook: Zwarte Piet hoeft niet en de Kerstdagen hoeven ook niet. En hij vindt ook dat we Oud en Nieuw anders moeten doen. Alles wat ons Nederland betreft willen ze weg hebben.

I-1: Wat de kern van onze identiteit betreft. Ik ga toch even terug naar vroegere tijden. Dit komt vast nog wel eens terug. We gaan weer naar uw werk. Dan maken we het onderdeel werk af. Zeehof, Samuel de Zeehof heeft u gerenoveerd hè?

G: Ja, ja.

I-1: Daar heb jij (I-2) nog vragen over, geloof ik?

I-2: Ja, wat voor soort restauratie was dat? Wilt u daar wat over vertellen?

G: Ik heb daar...

I-2: Het zit op de Doezastraat, hè.

G: Ja, allemaal die gevels die daar waren en de schoorstenen hebben we gerestaureerd. En toen hebben we gevels die slecht waren, hebben we helemaal opnieuw gevoegd, die hebben we teruggebracht.

I-2: Zo, al het voegwerk, was dat moeilijk omdat het een oud hofje was?

G: Ja, natuurlijk, het was van de gemeente en de Rijksgebouwendienst, allemaal zwaar toezicht natuurlijk daarover. Dat is gewoon zo.

I-2: Wat is het verschil tussen een nieuw huis voegen en een oud huis voegen?

G: Ten eerste is een oud huis, het metselwerk veel dichter op elkaar staat. We zaagden erin, dus wij hadden een slijpschijf en dan zaagden we zo de voegen weg. En gewoon voegwerk is altijd breder en daar doen we gewoon zand en cement tussen, de samenstelling. Want dat kan je zien bij het Ministerie van Buitenlandse Zaken, daar werd helemaal van tevoren gedaan wat we moesten klaar maken en dat kwamen ze ook controleren.

I-2: En bij dat hofje ook, dat ze helemaal van te voren beschreven: zo moet het samengesteld zijn, de specie?

G: Ja, en dan was het zo, wij noemen het snijspecie, dat is heel anders natuurlijk. Dat is hoofdzakelijk zilverzand en kalk, die laten we in de rot staan. Dat is dat die kalk, daar leggen

we dan natte doeken op en dat laten we voorlopig even staan tot de originele krachten die erin zijn, dat die er uit zijn. Nou doen we het met een stamper, maar vroeger dan deden ze die specie in een ton en dan hadden ze de klompen aan en dan liepen ze in die ton te trappen, net zoals je van druiven hebt gehoord. Dat deden ze met die specie ook.

I-2: Dat deed u niet?

G: Dat hebben wij ook gedaan, toen in de beginperiode. Want ik heb altijd met Eer, Eros de Vink, samengewerkt. Dat was een heel oude, die zijn opa was al voeger, ken je nagaan, en die deed dat al, dat trappen dan in zo'n kuip, en dan werden er een soort ballen, een soort ballen waren het dan, en dan konden we het zo opzetten.

I-1: Ballen?

G: Ja, nou ja, wij maakten van die specie een bal, dan konden we het makkelijker uitsteken.

I-2: Dat is wel een kunde.

G: Ja, natuurlijk, dat moet je met een rij, dat noemen we een rij, zo'n lat, die hielden we erbij en dan sneden we het zo met een snijmes die voegen af. En die stootvoegjes, die kleine voegjes, die moesten we knippen, dat noemen wij knippen. Dan nam je een mesje, zo'n scherp mesje en dan knip je zo die zijkantjes weg. Ja, dat was heel intensief werk.

I-2: Hoe lang ben je nou bezig met zo'n hofje? Is dat een kwestie van jaren of?

G: Nee, dat hangt er vanaf natuurlijk, de ene keer gaat dat makkelijker dan de andere keer. Je hebt ook wel dat je stenen moet vervangen. Met zagen; dat gebeurde ook wel eens dat er stukken van die stenen afsprongen. Dan moesten we die stenen eruit halen en weer nieuwe erin zetten.

I-1: Maar had u dan nog van die oude stenen?

G: Nou, je hebt, er waren er bij, die hadden ze nog wel. Maar in Scheveningen had je zo'n kerel, zo'n bedrijfje en die leverde allemaal van die oude stenen. Die had ze nog.

I-1: Dus u wist precies waar u moest zijn?

G: Maar we kleurden zelf ook, hoor.

I-1: Met wat voor verf, wat voor middelen?

G: Nou, dat kon je krijgen, dat maakten we aan met zoutzuur. En dat zoutzuur trok er dan in.

I-1: Snel verouderde.

G: Ook de gevels, nieuwe gevels, als de metselaar nog wel had staan kloten, want het was aangenomen werk en dan was het snel gegaan en dan zaten er vlekken op die gevel en die maakten we schoon met zoutzuur. Maakten we eerst nat en dan gingen we met zoutzuur er overheen en dan spoten we het er weer af.

I-2: Zoutzuur is gemeen spul, toch?

I-1: Dat haalt toch de bescherm laag van die stenen?

G: Nou, je deed wel veel met handschoenen, maar als we die gevels moesten reinigen dan hadden we spul dat was veel sterker, dan moest je uitkijken dat je je oog niet verloor.

I-1: Maar toch ook die bescherm laag van bakstenen wordt dan verwijderd en dan kan het toch sneller gaan doorslaan?

G: Nee, dan impregneerden we ze ook wel. We impregneerden ze als het helemaal klaar was, dan lieten we hem helemaal drogen en dan gingen we veertien dagen later de gevel impregneren. Dan liep het water erlangs.

I-1: Nog meer over werk? Ik ga even mijn lijstje na hoor. Wat ik een beetje begrijp: u had goede relaties met mensen van Jobo en u haalde ook uw sociale contacten uit uw werk, klopt dat?

G: Ja, van Jobo, daar hadden we veel sociale contacten mee.

I-1: Het was wel een eenmansbedrijf een tijdlang, maar u had toch wel veel collegiale contacten?

G: Toen ze 25 jaar bestonden zijn we haast een week wezen varen.

I-1: U deed mee met de bedrijfsuitjes?

G: Daar werd ik ook altijd bij uitgenodigd.

I-2: Waarom was u nou niet echt in dienst van Jobo?

G: Nee, ik was niet in dienst bij ze, dan moesten ze mij betalen.

I-1: U krijgt elk jaar nog een kaart en een uitnodiging voor de barbecue.

G: Kijk, aan de meeste projecten heb ik gewerkt van Jobo.

[Toont kaart met foto's van projecten van Jobo]

I-1: Heeft u aan al deze projecten meegedaan?

G: Daar waar voegwerk aan was; dan werkte ik daaraan.

I-1: Het ziet er keurig uit.

[Vrouw van G vertelt iets over smal huisje dat hij kundig heeft gevoegd.]

G: Elk jaar komt er, maar dat komt ook zo: ik ga veel vissen en waar ik vis, die mevrouw die heeft jaren op het kantoor gezeten bij Jobo, zodoende. Ja, kijk maar: Jobo de bouwer staat overal.

I-1: Ik wil nog even de jeugdperiode afmaken. Even kijken, onderwijs, u zei al: u heeft op de ambachtsschool gezeten; eerst op de lagere school?

G: Eerst de lagere school en toen naar voortgezet gewoon lager onderwijs, de VGLO. Dat was toen net ingevoerd, de VGLO. Dat houdt in, dat was eigenlijk gewoon de zevende klas. Dan ging je al eens in de week of twee keer in de week gingen we al naar de ambachtsschool toe. Dat was een voorbereiding, het was schilderen, het was elektriciteit, en gewoon constructiewerk; ook smeden kregen we al.

I-1: Heeft u al die technieken ook gehad of kon u al gelijk kiezen voor gevels?

G: Nee, ik wou toen graag, had ik in de elektriciteit gewild, omdat mijn broer die deed dat ook veel. En ik had mijn familie erin. Maar toen waren er meer aanvragen en toen moest er geloot worden. Toen viel ik erbuiten en toen ben ik gewoon op constructiewerk gedaan. Daar heb ik effetjes voor geleerd. Maar toen kwam ik mijn oude baas weer tegen, waar ik al meer had gewerkt. Want ik heb ook nog een baas gehad hoor.

I-1: Hoe oud was u toen ongeveer?

G: Ik heb ook nog op een wolfabriek gewerkt, bij Krantz gewerkt, toen was ik 15 jaar.

I-1: Zo jong al.

G: Toen ik van de school afkwam. Toen zei mijn vader, zei mijn moeder: "Alles goed en wel, je mag best van school af, maar je gaat wel werken".

I-1: Hebt u wel een diploma van de ambachtsschool?

G: Nee.

I-1: Hoeveel jaar ambachtsschool heeft u ongeveer gedaan?

G: Nou, ik geloof net een jaar; toen ben ik eraf gegaan.

I-1: Het was niks voor u?

G: Toen heb ik ruzie gehad. Met mijn zwager, want die zegt: "Ben jij gek om er vanaf te gaan?"

I-1: Maar u zag het niet meer zitten?

G: Ik zag het niet meer zitten, nee.

I-1: Wat was het vervelende of het moeilijke aan de school?

G: Het is, wat dat betreft, ik wilde altijd meer vrijheid willen hebben. Ja, ik voelde me teveel gebonden. En toen ben ik bij Krantz gaan werken.

I-1: Maar daar bent u toch ook gebonden?

G: Ja, maar dan zat je ook in ploegen; ik was 16, toen kon ik gelijk de ploegen in. Van 16 af mocht je in de ploegen, dan had je avond- en ochtendploegen.

I-1: En dat vond u wel prettig?

G: Ja, natuurlijk als ik de avondploeg had; was ik 's ochtends vrij, dan kon ik nog wel eens een beetje rommelen.

I-1: Rommelen?

G: Dan ging ik nog een beetje werken bij mijn oude baas en toen later kwam mijn oude baas kwam ik tegen en toen zegt ie: “Kom maar werken”. Nou, dat is goed. En toen ben ik bij Jaap Link gaan werken en toen hebben we een vreselijk auto-ongeluk gehad.

Waren we net getrouwd, was ze nog bijna weduwe. Ik ging met die baas mee naar Voorhout, die had daar een klus. Toen zou hij me daar naar toe brengen. En toen kwam er van de Haarlemmertrekvaart, toen moesten we de tunnel over de 44 over en toen kwam van rechts, kwam van Sikkens een verfwerker en die hadden ons schijnbaar niet in de gaten en die knalden met een klap aan de zijkant, precies waar ik zat, knalde hij daar tegenaan en die auto sloeg over de kop en die schoof zo op een betonnen paal en die ging dwars door die auto heen en toen heeft er een stuk in de krant gestaan, ik heb een hele tijd die krant gehad: “Betonnen paal boort zich”. [12 november 1962] Toen had je daar nog een marinekamp [MEOB?] zitten en toen kwamen ze van de marine er heen. De Eerste Hulp erbij, en ze zeggen wel eens: je kan het bloed wel drinken van je baas, maar dat kon ik zeker. Hij sloeg zo over me heen en al dat bloed, want hij had een hele hoofdwond.

I-1: Hoe zijn jullie er vanaf gekomen?

G: Ik ben er goed vanaf gekomen, maar hij moest naar het ziekenhuis. En toen heb ik een tijd die zaak gedraaid. Ja, dat was niet zo best. Maar ik moest wel gelijk mee met de politie in die auto om een verklaring af te leggen en zo. Ik zeg: “Ik wil niet in die auto”. Hij zegt: “Je gaat wel, want als je er niet instapt, dan krijg je zo’n angst daarvan dat je erna helemaal niet meer in je auto durft”. Zodoende.

I-1: We hadden het over schoolopleidingen, dus ambachtsschool. U bent er vroeger van af gegaan en toen bent u bij Krantz gaan werken en ondertussen was u ook bij uw oude baas, wat was zijn naam ook weer?

G: Link, Jaap Link.

I-1: En na Krantz bent u helemaal bij Jaap Link gaan werken?

G: Ja, maar toentertijd heb ik ook nog bij een andere baas gewerkt, want als ik er dan een tegenkwam, dan kon ik 25 gulden meer verdienen.

I-1: Natuurlijk, zo ging dat.

G: Ja, ik was toen wel aardig handig. Bij Sloofs heb ik ook gewerkt.

I-1: Bij Sloofs?

G: Bij Sloofs, ja. En die had in het Vreemdelingenlegioen gevochten. Maar die was daardoor zijn Nederlanderschap kwijtgeraakt, want hij was in het verkeerde, dat is nu schijnbaar niet meer, want hij was in een ander leger gegaan. Maar hij moest zijn eigen om de maand melden bij het politiebureau. Want eigenlijk had hij geen Nederlanderschap. Dat was een misdruk.

I-1: Ik moet eventjes de draad terug krijgen. Wanneer bent u begonnen met uw eigen bedrijf? Wanneer bent u gestopt met...

G: Het was zo, ik had een buurjongen, die was ook voeger en daar werkte ik nou mee. En die was in contact gekomen met een onderaannemer en die hadden gepraat. En toen had hij in Alphen een heel stel woningen aangenomen; in de nieuwbouw was dat. Het was een beetje te groot voor zijn eigen leen en toen zegt ie: “Ga je mee, wil je niet mee, dan gaan we het samen doen”. En toen heb ik het met Piet Brouwer samen gedaan en toen zijn we samen voor ons zelf begonnen [fa. Brouwer-Bekkerin, voegers, Oude Singel 42]. Hoe oud was ik toen, we waren getrouwd. Want jij zei nog: “Het is allemaal goed en wel, als je maar zorgt dat vrijdag de centen er zijn”.

Ik heb in de verzekeringen ook nog gewerkt, bij de Nationale Nederlanden, de Stad Rotterdam.

I-1: Wat heeft u daarbij gedaan?

G: Gewoon als agent.

I-1: Maar dat beviel niet?

G: Nou, het beviel me wel, maar alleen was het zo: ik moest ook verzekeringsgeld ophalen bij de mensen; dat moest je goed in de gaten houden, dat je niet de boot inging. Maar ik moest ook nieuwe polissen afsluiten natuurlijk, nieuwe verzekeringen moest je afsluiten. Maar dat was net in de periode dat de televisie aardig naar voren toe kwam. Als ik dan 's avonds bij mensen afgesproken had, dan zaten ze meer die televisie te kijken dan dat ze interesse in de polis. En zodoende ben ik ermee gestopt. Maar later dacht ik bij me eigen aan de ene kant, het is wel jammer geweest, want je moest je eigen betalen ook en ik had lang vakantie.

I-1: Bij die verzekering?

G: Je moest alleen zorgen dat het verzekeringsgeld binnenkwam en dat je nu en dan polissen afsloot.

I-1: Maar voor de rest was u eigen baas?

G: Ja, van de Stad Rotterdam.

I-1: We zijn nu ongeveer een uur bezig. Militaire dienst daar bent u ook in geweest. Hoe oud was u toen u in dienst ging, 18?

G: Nee, bijna 20. Je werd gekeurd en in het jaar dat je 20 werd, moest je in dienst. Ik ging in dienst op 5 december, op Sinterklaas. Ik moest opkomen in Schoonhoven en daar had ik ook de pech dat ik precies met Oud en Nieuw brandpiket kreeg. Omdat ik Bekkerin heette, ging het op alfabetische volgorde. En met zijn vijven kregen we brandpiket en dat houdt in dat we daar binnen moesten blijven en als er brand was moesten we uitrukken.

I-1: Hoe heeft u uw diensttijd ervaren?

G: Goed.

I-1: U bent er twee jaar in geweest?

G: Nee, 18 maanden.

I-1: Wat zijn voor u de sterkste herinneringen aan die tijd?

G: Nou, ik kwam erin als rekrut, toentertijd waren er ook veel, omdat ik bij de Van Heutz-brigade, bij het bewakingsgedeelte ben geweest. Toen waren er ook veel van die oude KNIL, die uit Indonesië kwamen. En die waren allemaal in rang teruggezet, want schijnbaar is dat ook een financiële kant geweest, want die KNIL, als ze daar korporaal waren, werden ze hier soldaat eerste klas. En toen ben ik daar geweest en toen ben ik van Schoonhoven, ben ik overgeplaatst naar Amsterdam, bij Schiphoudijk.

I-1: Heeft u zelf overplaatsing gevraagd?

G: Nee, ik werd overgeplaatst. In Leiden had je ook een afdeling daarvan, maar ja, dat kreeg ik niet.

I-1: Bij welke afdeling zat u nou?

G: In de Schiphoudijk zat ik.

I-1: Maar hoe heette die afdeling?

G: Bij de Van Heutz-brigade zat ik. Het was een onderdeel van de Oranje-Nassau kazerne.

I-2: Hoe ging dat met die oude KNIL-lers?

G: Die probeerden je natuurlijk wel. Later dat is wel geweest dat ik ze noem. Ik werd soldaat eerste klas en van soldaat eerste klas werd ik, als een van de enigste dienstplichtigen, korporaal, en dat was niet zo best in hun gezicht. Ja, want ik vond dat ook een beetje gek ook hoor, omdat zij beroeps waren en zij soldaat eerste klas en zo. Mochten ze ook niet in de onderofficiers-room eten. Dan moesten zij gewoon met hun bordje en hun blikje eten halen en gewoon bij de jongens zitten. En ik als enigste korporaal mocht ik in de room eten en ik had een mooi bed, schoon, en ik had een eigen kamer.

I-1: Dus dat gaf scheve ogen?

G: Ja, dat vonden ze niet zo prettig.

I-1: Hoe ging u daarmee om?

G: Daar ging ik wel goed mee om. Later, want die gozer was ook korporaal, korporaal Vivet, daar kon ik goed mee opschieten. En dat was ook een donkere gozer en daar kon ik echt goed

mee opschieten. Maar die was ook beroeps en die zei: je bent gewoon eerlijk, dat ik geen beroeps was, maar gewoon dienstplichtig korporaal.

I-1: Dat vonden zij allemaal niet eerlijk; hoe merkte u dat?

G: Ik trok m'n eigen er niks van aan, want ik ging niet met die lui om. En later werd ik groepscommandant en toen had ik er helemaal niks mee te maken.

I-1: Dus u hield zich daar verder van af?

G: Ik ging hoofdzakelijk met echte Nederlanders om, want er was een jongen, die kwam hier ook uit Leiden vandaan en daar ging ik dan veel mee om. Maar hij was nog gewoon soldaat eerste klas. Ik heb er nog allemaal foto's van.

I-1: Zijn we daarin geïnteresseerd? Dat is misschien toch wel leuk, maar misschien moet u daar veel werk voor verrichten om ze te vinden.

G: Nee, hoor.

I-1: We zitten nog even te overleggen maar we willen nog het onderwerp Roodenburg. U bent daar bestuurslid geweest en jeugdleider? Welke tijd was dat ongeveer, dat u daar begon, want volgens mij bent u 28 jaar lid geweest, het gaat niet om precies hoor. U hoeft het niet allemaal precies op te zoeken. Ja, tot 2015.

G: Ik heb een diploma gehaald.

I-1: 1968, Jeugdleidercursus, toen bent u dus daar jeugdleider geworden. Dat is heel lang geleden.

G: Dat was officieel, kijk maar. Want ik heb de uitslagen met drie maal zeven.

I-2: Een goed rapport, zeg, pedagogiek. U bent het wel, want het staat allemaal met Bekkering met een g?

G: Ja, toen had ik nog geld. Nou, ze hebben het altijd met een G geschreven. [Vrouw vertelt dat het ook voor het geld tijdens de dienstplicht tot problemen leidde].

Ik kon ook door naar Zeist, omdat ik een diploma had behaald, maar ja, omdat ik voor mezelf werkte, kon dat niet.

I-1: Maar hoe bent u daartoe gekomen om jeugdleider te worden, de opleiding te doen?

G: Nou, ik had twee neefjes, een neefje van me dat was van haar zuster, en die voetbalde al bij Roodenburg, onze hele familie was al van Roodenburg. Haar vader en haar moeder, die zaten bij Roodenburg en twee zwagers zaten bij Roodenburg. Dus dat was de hele familie, een hele kluit. En toen ben ik eens een keer gaan kijken, toen zag ik dat zo eens die jongens voetballen, en toen dacht ik: dat is wel leuk. En toen hadden ze al Vercor daar als jeugdleider en toen zeiden ze: "Is dat niks voor jou dan om jeugdleider te worden?" Ik zeg: "Ik wil het wel doen, maar onder één voorwaarde: ik wil een beetje vrije hand hebben. Ik wil zelf een elftal bij elkaar zoeken en dan met reserves erbij, dertien jongens". Nou, en dat heb ik ook gedaan. Ik ben er ook kampioen mee geworden, met dat elftal.

I-1: In welk jaar was dat, ongeveer?

G: Nou, dat kan je wel zien, dat staat daar op. Dat is in '66 zo'n beetje geweest.

I-1: Toen bent u kampioen geworden?

G: Nee, dat was in '69. Nee, '70 ben ik kampioen geworden. Daar moet ik meer foto's van hebben.

I-1: Maar dat heeft u dus heel goed voor elkaar gekregen. U heeft zelf de spelers gezocht?

G: Ook nog de beroemde Woutje Holverda en die nog in betaald voetbal is terecht gekomen.

I-1: Dat hebben we gezien inderdaad. Hoe heeft u die jongens allemaal bij elkaar gekregen?

G: Die kwamen vanzelf, die kwamen op de training en zo en alles. Dat heb ik zelf ook een hele tijd gedaan en toen later zijn we met een heel stel naar Luxemburg gegaan. Dat was ook leuk en daar kwam ik eigenlijk door de voorzitter van Lugdunum, die was al een keer geweest. Toen zei die: "Joh, dat is hartstikke leuk, dat moet je doen".

I-1: Dus toen heeft u daar kamp gehouden een paar dagen of een week; wat moet ik me daar bij voorstellen?

G: Een week zijn we geweest.

I-1: Iedere dag voetballen, trainen?

G: Nee, we hebben daar van alles gedaan daar. We hadden een bus gehuurd en die bus die bleef bij ons. En dat was toentertijd en er was een kantine toen bij en er was ook voor de chauffeur een slaappleats en voor jullie [tegen zijn vrouw; zij kookte tijdens kamp].

I-1: Goed, dan gaan we even naar de voetbal. U was jeugdleider, maar ook trainer. Hoeveel uur per week was u daarmee bezig?

G: Op het laatst zegt ze [tegen zijn vrouw]: “Breng jij ze maar, want je bent meer bij Roodenburg dan thuis”. Maar ja, moet je eens luisteren, d’r vader en moeder waren ook bij Roodenburg en later kwam zij ook, want ze is zelf ook gastvrouw van Roodenburg geweest.

I-1: Dus u was er elke dag?

G: Nou, niet elke dag, het weekend. Elke maandag, want het is zo: we waren een vooruitstrevende vereniging, we waren de eerste die een dame in het bestuur had, dat was Lenie Jansen. Daar stonden ze allemaal gek van te kijken dat Roodenburg een secretaresse had die een dame was. Tevens waren we een van de eersten die een jeugdraad hadden. Er was geen een vereniging die dat had. Dat hield in dat de aanvoerder vanaf de B’s en de C’s die kwamen eens in de maand bij ons in de vergadering en dan konden ze vertellen waar ze precies behoefte aan hadden, wat er gedaan moest worden en hoe de begeleiding was en zo en daar mochten ze rustig, vrij over spreken en daar kon je ook wat van leren, van die klanten. Dat vonden ze ook gek dat wij dat hadden. Maar wij hadden natuurlijk ook zo, bij Roodenburg, vooral bij de jeugd zaten een paar leraren, Van Drift was ook leraar, Wim van Drift. Als ik daar nog aan denk, dat was een mooi figuur. Een oude vrijgezel, maar hij was altijd vol bezig met jeugd.[W.G. van der Drift]

I-1: Was die ook trainer of speelde die mee?

G: Nee, die zat bij mij in het bestuur en in de jeugdcommissie. En toen moesten we een keer met een vergadering in Leiden en ik kijk: “Willem, wat heb jij nou? Je hebt verschillende schoenen aan, een lichte en een donkere!” Maar dat was een oude vrijgezel, maar die heeft heel veel voor de jeugd gedaan, want later is ie naar Amsterdam toe gegaan.

I-1: Hoe heet ie?

G: Van Drift. En toen is ie naar Amsterdam gegaan en toen is ie jongens gaan helpen die verslaafd waren. Maar dat heeft hem later ook zijn leven gekost, ja, hij is toen ook naar het buitenland gegaan en toen schijnt hij een of andere ziekte te hebben opgelopen. Toen is het heel jammer met hem afgelopen.

I-1: Ja, als we nu eens kijken, u zat in het bestuur, u was jeugdleider en u was jeugdtrainer, u trainde ook het team. Hoeveel dagen in de week trainde u, was dat één keer?

G: Nee, dat was twee keer. Twee keer in de week trainen.

I-1: Was dat met één team of waren dat verschillende?

G: Nee, dat was alleen mijn eigen. Ik was groepsleider van de B’s, van de C’s en de B’s. En dat hield in dat als ze uit moesten spelen, naar Katwijk of naar Alphen, dat ik dan ook moest zorgen voor vervoer. Dan ging ik de mensen vragen die al meer hadden gereden. Ze kregen ook wel benzinekostenvergoeding, maar de meesten zeiden: “Laat dat maar zitten”, en vooral Han van Schelvis, die reed altijd. Maar dat was mijn taak dan, dat het goed draaide.

I-1: Ik begrijp dat u daar met heel veel plezier, bij Roodenburg actief bent geweest.

G: Ja, ik heb alles daar gedaan. Ik ben ook voorzitter van de evenementencommissie geweest. Dan deden we de kaartavonden. En organiseerden we ook kaart- en wijnavonden en van alles. En koud buffet.

I-1: Dus het was behalve voetbal ook een hele gezelligheidsclub?

G: Ja, en natuurlijk ook mijn schoonvader en mijn schoonmoeder, dat noemden we toentertijd het Praathuis en haar vader hield dan de kleedlokalen schoon en zij [zijn vrouw] met haar moeder was dan de gastvrouw, als er dan andere mensen kwamen. En vooral toen wij

kampioen waren geworden en voor het kampioenschap van Nederland gingen spelen. Ja, toen was het helemaal raak, want toen was ik haast nooit thuis. Dat ik haast nooit thuis was, want dan moesten we vergaderen allemaal.

I-1: Maar het was uw lust en uw leven toch wel?

G: Toentertijd was het leuk, maar toen waren er allemaal jongens die ik kon verstaan. En later waren er bij die ik niet kon verstaan.

I-1: Welke tijd spreken we dan ongeveer? Dat dat begon te veranderen voor u? 2002, 2004? Of was dat al eerder?

G: Al eerder, einde 20^e eeuw. Het begon te beginnen toen ze hun handen niet konden thuishouden bij onze auto's. Als we onze auto's daar parkeerden moesten we als het ware een ventje erbij zetten. Dat waren toen niet van die denderende jongens die toen in Noord woonden.

I-1: Die haalden de auto's leeg, spiegeltjes kapotmaken?

G: We zijn daar een keer 's nachts met Nico daar gaan zitten daar; inbraken. Toen hebben we 's nachts daar gezeten.

I-1: Voor het clubhuis?

G: Gewoon bij het hek, en Nico met een grote knuppel.

I-1: Een soort eigen bewaking, en hoe ging dat verder?

G: Nou, naar de sodemieter.

I-1: Leg eens uit.

G: Nou ja, ik was toen ook begeleider bij het derde; toevallig zag ik van de week Jan nog. En dan ging ik mee, en bij het derde zaten ook veel jongens, allochtone jongens, de helft waren ongeveer allochtone jongens en als je dan wisselde, want dat hadden we wel eens. Bij een oefenwedstrijd dan spraken we af, we hadden er dan 15. Dan zeg ik: "Jongens, proberen we alle 15 te laten spelen", en dan zeiden we: "Weet je wat we doen, we doen het net als zaalvoetbal, we wisselen veel". Maar als er dan een twee keer achterelkaar gewisseld werd, dan zag je het al: dan zaten ze met mekaar te lullen in een taal waar je geen lazer van begreep en dan zaten ze je als het ware uit te lachen. Nou, dat is niks voor mij. Zodoende is het steeds minder geworden.

I-2: Waren dat nou Italiaanse jongens, Spaanse jongens, Marokkaanse jongens, Turkse jongens?

G: Nou, de Marokkaanse jongens. Dat was gewoon tuig.

I-1: U voelde zich niet serieus genomen.

G: En toen, later, heeft de vereniging toch wel geld gekregen en toen is het een soort buurthuis geworden. Want ze hebben ook een heel nieuwe optrek gekregen.

I-1: En dat komt omdat door de gemeente gezegd werd dat dat clubhuis een grotere functie moet krijgen. Dat moet een buurthuisfunctie krijgen. Hoe was dat voor u toen dat gebeurde?

G: Toen ben ik al weggegaan.

I-1: Dat was 2015, of was dat al eerder?

G: Nou ja, dat was al eerder. 't Was niet alleen het idee dat je beduveld werd. Toen ik in die evenementencommissie zat en dat organiseerde, wijnavond en kaartavonden. Daar was altijd wel een glaasje bier bij, maar die klanten die dronken niet. Dat ging ook allemaal weg, er was geen gezelligheid. Die Hollanders bleven ook allemaal weg, want er was geen gezelligheid meer.

I-1: Wie bepaalde dat dan, dat er niet meer gedronken mocht worden?

G: Die lui.

I-1: Maar er waren toch ook nog Nederlanders, dus hoe werkt dat dan?

G: Geld kregen ze om een beetje die kant uit te gaan.

I-1: Dus de gemeente bemoeide zich ermee?

G: Een voetbalclub is toch van de gemeente. Er stond ook wel in de krant dat Roodenburg ook een andere moet gaan zoeken. Die gaat misschien samen met die rugbyclub, dan moeten ze samengaan. En Lugdunum gaat met UVS samen, want dat willen ze helemaal gaan beperken. En ik zal je vertellen dat we een hele goede jeugd hebben gehad, want we hebben het hoogste gespeeld.

I-1: U had het vorige keer bij het voorgesprek ook over pater De Ponti. Wat heeft die voor rol in het geheel gespeeld?

G: Pater De Ponti, daar kon je altijd op terugvallen bij evenementen, want hij had natuurlijk ook veel invloed bij sommigen.

I-1: Ook bij die Marokkanen?

G: Dat durf ik niet te zeggen; dat geloof ik niet. Maar we hebben toen ook de Veronica-Drive-in-show hebben we naar Roodenburg gehaald en daar gaf hij ook al zijn medewerking aan. Want waar hij dan een clubhuis had, dat mochten we toen gebruiken. En er waren ook jongens voor een ordedienst, want dat gaat niet zo makkelijk als je dat organiseert, want de gemeente en de politie komt er dan bij. Je moet bij de deur dan bewaking hebben, binnen moet je bewaking hebben. De brandweer komt kijken dat het niet brandgevaarlijk is.

I-1: Dat was allemaal in het clubhuis van Roodenburg?

G: Dat werd allemaal geregeld.

I-1: Want pater De Ponti zat ook bij het Spoortje, bij de Zevensprong en het Spoortje?

G: Die had wel invloed ook op andere soort jongens en die zat ook veel bij mensen die het niet zo rijk hadden.

I-1: Maar hij ondersteunde ook de mensen van Roodenburg. Was dat alleen bij die Drive-in-show of was dat nog breder?

G: Hij was er doordeweeks ook dikwijls, hoor. Dan praatte die met die jongens over van alles. Hij was veel bij Roodenburg, pater De Ponti, een sympathieke kerel. Je kon met hem praten, ja, die man was sympathiek.

I-1: En kon u hem ook inzetten als er wat problemen waren met die jongens?

G: Ja, dan was hij ook bereid om erover te praten. Want er waren natuurlijk ook jongens die van armlastige families waren. Want toen wij naar Luxemburg toe gingen, toen hebben we een hele tijd een spaarsysteem gehouden. Dan namen ze bij de trainingen geld mee en dan hield ik een lijst mee. Ik weet niet meer precies hoeveel het was, maar ja, ik kreeg het wel gedeeltelijk van de clubs zelf. Maar ja, die bus moest er natuurlijk ook betaald worden en alles en zo, en de chauffeur die bleef erbij die week. Maar ze reden ook voor ons voor het eerste en het tweede, maar hij was heel sympathiek, van de bus.

I-1: Dus u heeft daarin dus ook allerlei medewerking van gekregen van allerlei mensen?

G: Ja, dat moest ook wel. Want dat was een organisatie als je naar het buitenland gaat. Ten eerste moet je een lijn hebben met verbinding in Leiden, dat je iemand hebt die verbreidt iets om zoveel mogelijk die telefoon te bemannen. Toen we daar kwamen moest je ook gaan kijken waar je afval terecht komt, je moet een dokter zien te vinden die bereid was. Er kwam van alles bij kijken, maar gelukkig had ik mijn eigen auto bij me, want ik ben met mijn eigen wagen gegaan. Met mijn twee dochters en zij [zijn vrouw] erbij.

I-1: Ja, lekker met de hele familie mee.

I-2: Toen waren er nog geen Marokkanen in het elftal, allemaal jongens uit Noord?

G: Ja, ja.

I-1: En het jaar was ongeveer, in Luxemburg?

G: Dat ken ik echt niet uit mijn hoofd zo zeggen; er zijn zoveel dingen gebeurd. Maar het was voor de B en de C-junioren. Ja, daar hebben we wel mooi mee gelachen. Want we waren een keer op stap gegaan en toen waren ze watervallen gaan bekijken en toen waren ze naar boven gekomen en daar waren ze gaan zitten en toen zaten er ook een paar meisjes bij van daar

vandaan en toen hadden ze getrakteerd en toen hadden ze de kuiten genomen en hadden ze niet afgerekend.

I-1: Wat zegt u?

G: Toen hadden ze niet afgerekend; ze waren weggelopen. Stond ik in het dorp, schei uit!

I-1: Die jongens?

G: Ja. D'r waren erbij die hadden messen gekocht; ze lagen bij elkaar in de tent en toen hoorde ik dat, want een van de jongens vertelde dat. En toen heb ik ze bij elkaar geroepen en gezegd: "Je moet eens luisteren, één ding: jullie leveren allemaal die messen en dolken in en je schrijft je naam erop, een briefje erbij. En als we in Leiden weer zijn dan wordt het gelijk weer uitgedeeld". En toen heb jij [zijn vrouw] ze ingenomen.

I-1: Je maakt wat mee!

G: En d'r waren er wel een paar gekken bij.

I-1: Goed, even pas op de plaats. Heb jij nog dingen, aanvullingen, vragen, verduidelijkingen?

I-2: Nog over die Marokkaanse jongens: die kwamen dus allemaal, dat werd een zootje, die ouders van die Marokkaanse jongens, ging u daar naar toe?

G: Vooral in de beginperiode, ze werden daar neergezet en zoek het maar uit.

I-2: En dat was anders dan met de gewone jongens uit de Kooi, de witte jongens uit de Kooi?

G: Ja, daar waren ook wel ouders bij, ouders die reden en gingen met de jongens. Maar die Marokkanen: die werden neergezet en zoek het maar uit.

I-2: Zonde van Roodenburg.

G: Er zijn zelfs voetballers van in het Nederlands elftal terechtgekomen. Wim Rijsbergen, Wout Holverda, Glenn Helder.

I-2: Daar is het niet goed mee afgelopen, met Glenn Helder.

G: Nou ja, 't is logisch. Hij zat een keer naast me op de tribune, toen had hij een bodyguard bij hem, Glenn.

I-1: Mij zegt het niks.

I-2: Een buitenspeler, maar helemaal aan lager wal geraakt.

G: Ik nam hem mee; ik moest toen in Volendam, toen moesten we spelen in Volendam. Onze A'tjes speelden toen in de regionale en toen hadden ze het al gelijk door, dat was nog eens een voetballer, maar hij was overtuigd goed, ook de centjes en de vrouwtjes. D'r zijn er wel meer geweest hoor, dat was ook bij Feyenoord, bij de jeugd. Dan zat ik daar de hele tijd met die voorzitter ook zitten praten. Toen hadden we het er ook wel zo over dat er toentertijd wel minder jonge jongens in die Kuip voetbalden. Ja, toen zeiden ze: "Houd er rekening mee dat we allemaal goede begeleiders vinden, die de jongens begeleiden, want dat valt niet mee als een jongen van 17 of 18 jaar daar in dat stadion moet spelen waar 40.000 man zitten". En dan ook het geld wat ze dan kregen en mooie auto's en zo werd aangeboden. Daar konden ze niet mee omgaan; die zijn naar de sodemieter gegaan. Precies hetzelfde, Coen Moulijn had ook een ongelukkig kind hoor. Toen ik daarzo kwam, toen hoorde ik dat later ook. En op de camping kwamen ook jongens, die waren Rotterdammers en zijn neef die was reserve-keeper, maar dat hoorde je dan. Hij had een kledingzaak ook, Coen Moulijn.

I-1: Zullen we de recorder uitzetten?

[Na nog een aantal foto's bekeken te hebben volgt nog een aanvulling over het eerder genoemde thuis bonen afhalen voor de conservenfabriek]:

G: Bonen afhalen, dat was toen iets wat naar voren toe kwam. Ja, en vooral na de oorlog ook, dat de mensen zoeken moesten om op gang te komen. Ja, dat waren er heel wat.

I-2: Ik zat te denken: waarom werkte uw vader niet bij de conserven, biologische vader, want die woonde er net naast?

G: Die was natuurlijk net na de oorlog ziek thuis.

I-2: Maar daarvóór kon hij daar toch werken?

G: Dat kon niet, want hij was gewoon los werkmans.

I-2: Dat vond hij leuker dan bij de conserven?

G: Een oom van me, Frans Schouten, die moest bij Nieuwenhuizen die wagens innemen. En dat was nog zo, want die mensen die bonen afhaalden, maar ze hadden zelf ook wel een beetje trek in die bonen en wat deden ze dan: ze moesten het vuil ook inleveren dan, want dat werd gewogen; dan hadden ze een beetje uitzondering naar voren toe. Ja, dat is echt waar gebeurd hoor. Want dat werd gewogen eerst helemaal schoon, vuil werd er gewogen. Nou, en dan werden ze schoongemaakt en dan moesten ze het afval ook meenemen en dan werd het weer gewogen en dan wisten ze ongeveer hoeveel afval eraf ging. En er waren er ook wel bij die deden er weer wat anders bij, een beetje zand of een beetje nat maken.